

Č. 13.010.

Policejní věci. — Řízení správní: I. Rozhodnutí zem. úřadu o odvolání z trestního nálezu okr. úřadu je podle čl. 8 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. konečné. — II. Pravomoc politických úřadů podle čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. není omezena jen na vydávání příkazů a zákazů pro konkrétní případy a na dobu časově omezenou. — III. Ustanovení předposledního odstavce min. nař. č. 158/1857 ř. z., podle něhož při určení policejního trestu nelze uložit vyšší trest, než nejnižší trest, který by za podobný přestupek bylo uložiti soudem podle trest. zákona, nelze použiti při uložení trestu podle čl. 3 odst. 2 org. zákona.

(Nález z 15. října 1937 č. 4410/35-4.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 9001/31, 9713/32, 11.188/34, ad III. Boh. A 12.239/35.

Věc: Emil Z. v Dětrichově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 31. května 1935 o policejním přestupku.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Nálezem okr. úřadu ve Frýdlantě z 8. května 1934 byl st-1 uznán vinným přestupkem vyhlášky jmenovaného úřadu z 8. února 1932, jehož se dopustil tím, že přes zákaz vyslovený v této vyhlášce zúčastnil se 20. dubna 1934 demonstrace nezaměstnaných před četnickou stanicí v Dětrichově, a byl podle čl. 3 odst. 1 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb. odsouzen k vězení v trvání 2 dnů.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, pozměnil jej však ve výroku o vině, shledav skutkovou podstatu přestupku kladeného st-1 za vinu v tom, že 20. dubna 1934 se zúčastnil demonstrativního pochodu za vedení Eduarda P. na četnickou stanicí v Dětrichově a snažil se společně s ostatními účastníky vniknouti do kanceláře, ač jakékoli demonstrace byly uvedenou vyhláškou zakázány.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, musil nss zkoumati z úřední povinnosti, jakož i k námitce vznesené v tomto směru ve stížnosti, zda nař. rozhodnutím byla věc vyřízena v pořadí správních stolic s konečnou platností. Uváživ, že jde o rozhodnutí, jímž žal. úřad rozhodl jako odvolací úřad o odvolání z trestního nálezu okr. úřadu ve Frýdlantě, dospěl v souhlasu se stálou judikaturou (na př. Boh. A 9001/31, 9713/32, 11.188/34) k závěru, že právem bylo nař. rozhodnutí označeno podle čl. 8, odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. jako konečné. K námitce stížnosti, že úřad I. stolice stanovil 3denní odvolací lhůtu podle min. nař. z 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. a že proto musil by býti podle tohoto nař. připuštěn také rekurs na min., stačí poznamenati, že právě další pořad na min. byl cit. ustanovením zákona o organisaci politické správy vyloučen a že v tomto směru bylo stížností dovolané min. nař. změněno, pokud podle něho arci pořad na min. vůbec připuštěn byl. Pokud pak

se v této souvislosti tvrdí, že proti trestnímu nálezu úřadu I. stolice měla býti vyhrazena 15denní lhůta rekursní podle zákona č. 125/1927 Sb., je poukázati na to, že zmíněný zákon vůbec neustanovuje odvolací lhůtu 15denní pro trestní nález. 15denní lhůta odvolací stanovená vlád. nař. č. 8/1928 Sb. neplatí pro trestní řízení správní, poněvadž toto vlád. nař. se vůbec nevztahuje na trestní řízení správní.

Nss, dospěv k závěru, že nař. rozhodnutím byla věc vyřízena s konečnou platností (§ 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb.), obrátil zřetel k námitce, vytýkající jako nezákonnost, že vyhláška okr. úřadu ve Frýdlantě z 8. února 1932, pro jejíž přestoupení byl st-1 potrestán, je v rozporu s § 113 odst. 3 ústavní listiny, neboť vyhláška podle čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. může býti vydána jen pro konkrétní případ, resp. pro přechodnou dobu, nemůže však býti ponechána v platnosti déle než 2 roky. Této námitce lze rozuměti tak, že stížnost, spatřujíc ve vyhlášce z 8. února 1932 úpravu shromažďovacího práva, uznává sice, že tato vyhláška je kryta zákonem č. 125/1927 Sb., stojí však na stanovisku, že podle tohoto zákona mohou politické úřady vydávati vyhlášky jen pro konkrétní případy nebo na dobu přechodnou. V tom je však stížnost na omylu, neboť čl. 3 cit. zákona o organizaci politické správy ustanovuje, že za účely uvedenými v čl. 2 mohou politické úřady ve svých úředních obvodech vydávati — vyjma případy nutné a neodkladné — se schválením zem. úřadu příkazy a zákazy v zájmu veřejném nutné, jak ve způsobu všeobecných nařízení, tak i pro jednotlivé případy. Mohou tedy vydávati za uvedených podmínek i nařízení všeobecná bez ohledu na konkrétní případ a nejsou tato nařízení podle zákona časově omezena. —

Zbývá námitka, že — poněvadž zem. úřad stojí na stanovisku, že pro policejní trestní řízení platí min. nař. z 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. — musí platiti také dosud nezrušené min. nař. č. 198/1857 ř. z., podle něhož v tomto případě trest neměl se zřetelem na ustanovení § 19 shrom. zákona překročiti sazbu vězení v trvání 12 hodin. Než tato námitka je neodůvodněná, a to již proto, že ustanovení předposledního odstavce min. nař. č. 198/1857 ř. z., podle něhož při určení policejního trestu nelze uložit trest vyšší než nejnižší trest, který by za podobný přestupek bylo uložiti soudem podle trestního zákona, nelze použiti při stanovení trestu na přestupky podle čl. 3, odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. Tento právní názor byl vysloven v nálezu z 28. prosince 1935 č. 14.422/34 Boh. A 12.239/35, na jehož odůvodnění se podle § 30 odst. 3 jedn. řádu č. 191/1937 Sb. poukazuje.

Č. 13.011.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * K rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z pojistného výměru okr. nem. pojišťovny je ve smyslu § 85 odst. 1 spr. řádu č. 8/1928 Sb. příslušný okr. úřad.

(Nález z 15. října 1937 č. 7000/35-2.)